

Ζήσε τη ζωή σου, φτιάξε την καριέρα σου και μετά οικογένεια

/ [Γνώμες](#)

Αυτό είναι το μότο των καιρών μας στα παιδιά που μεγαλώνουν: «ζήσε τη ζωή σου, φτιάξε την καριέρα σου και μετά οικογένεια». Η οικογένεια δεν θεωρείται προτεραιότητα σήμερα. Αντίθετα, θεωρείται ως η τελευταία σοβαρή κίνηση δύο ανθρώπων, πριν προχωρήσουν στη μέση ηλικία. Ζω τη ζωή μου σημαίνει περνάω καλά, ταξιδεύω, δεν έχω ευθύνες, βγαίνω έξω, δεν χρειάζεται να δεσμεύομαι.

- [Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Για να κάνω οικογένεια πρέπει να έχω όχι απλώς σταθερή εργασία, αλλά καλά λεφτά, ώστε όταν θα έρθει η ώρα να κάνω παιδιά, να μη μου λείπει και να μην τους λείπει τίποτα. Διότι ένα παιδί δεν έχει ανάγκη την επιβίωση μόνο, αλλά οι γονείς πρέπει να έχουν χρήματα τόσα, ώστε να καλύπτουν τη μόρφωση, τις

εξωσχολικές δραστηριότητες (για τις οποίες το παιδί δεν ερωτάται αν τις θέλει, αλλά οι γονείς αποφασίζουν, συχνά με κριτήριο τι κάνουν οι πολλοί, αλλά και για να μην τα έχουν το παιδί συνεχώς στο σπίτι). Επομένως, πρέπει να φτιάξω την καριέρα μου, ώστε να αισθάνομαι άνετα.

Το παλιό ρητό «δύο μισθοί είναι πολύ καλύτεροι από τον ένα», και δύο άνθρωποι, όταν ενώνουν τις δυνάμεις τους, μπορούν να χτίσουν οικογένεια δεν φαίνεται να πολυαπασχολεί τους νέους σήμερα. Υπάρχει, κατά βάθος μια ανασφάλεια, αν η σχέση, ο γάμος, η οικογένεια θα κρατήσουν, και είναι προτιμότερο να μην υπάρχει εξάρτηση του ενός από τον άλλον. Και η αγάπη;

Το μεγάλο πρόβλημα που γεννά η νοοτροπία της εποχής έχει να κάνει με τη σημασία της αγάπης για τη ζωή του ανθρώπου. Έχοντας αφήσει κατά μέρος τη σχέση με τον Θεό, ο νέος της εποχής δεν νοιάζεται να αγαπήσει και να αγαπηθεί. Ή, ακόμη κι αν στο βάθος της ψυχής του, ακριβώς επειδή είμαστε πλασμένοι κατ' εικόνα και ομοίωση Θεού, δηλαδή πλασμένοι για να αγαπάμε, ο νέος αισθάνεται αυτό το κενό νοήματος που προέρχεται από το έλλειμμα της αγάπης, εντούτοις ο πειρασμός της αυτάρκειας και του «παραπάνω» υπερνικά την ανάγκη να μοιραστούμε, αγαπώντας. Δεν ωριμάζουν γρήγορα οι νέοι.

Παραμένουν μεγάλα παιδιά, τα οποία βολεύονται να μένουν στο πατρικό σπίτι, να έχουν καλυμμένες αρκετές από τις ανάγκες τους από τους γονείς και τους παππούδες, χωρίς να νιώθουν ότι προορισμός του ανθρώπου είναι να χτίσει την ταυτότητά του συνθέτοντας ό,τι έλαβε, απορρίπτοντας ό,τι δεν μπορεί ή δεν πρέπει να σηκώσει και προσθέτοντας το δικό του όνειρο, το οποίο δεν μπορεί να είναι χρήματα, καριέρα, καλή ζωή και όταν προκύψει άλλος άνθρωπος βλέπουμε.

Αναρωτιόμαστε γιατί ένας νέος να κάνει οικογένεια όταν από τις ήδη υπάρχουσες οι μισές είναι διαλυμένες, όταν προβάλλονται νέα πρότυπα οικογένειας, όπως η μονογονεϊκή, η ομόφυλη, η ανασυγκροτημένη, η συνεργατική, η χωρίς παιδιά από επιλογή. Η απάντηση έχει να κάνει με τη φύση μας, το ότι δηλαδή πλαστήκαμε ως όντα που σχετίζονται, δημιουργούν δεσμούς ισχυρούς, μοιράζονται, θυσιάζονται. Εδώ είναι το κλειδί. Η θυσία, η παραίτηση δηλαδή από το «εγώ και μόνο» και το μοίρασμα, με ό,τι αυτό συνεπάγεται, δηλαδή η αναζήτηση της ευτυχίας στην αγάπη που είναι πρώτα προσφορά και μετά λήψη, δεν συγκινεί την εποχή μας. Και η παιδοκεντρική νοοτροπία, ότι το παιδί είναι ο βασιλιάς και το κέντρο του κόσμου, οδηγεί τον άνθρωπο, εκ νεότητός του, να μη θέλει να μοιραστεί, να αναλάβει ευθύνες, να κοπιάσει, να υπομείνει, να δώσει, για να πάρει. Έτσι, μεταθέτει όσο πιο αργά γίνεται την δημιουργία οικογένειας, παραθεωρώντας το ότι όσο μεγαλώνουμε, τόσο δυσκολευόμαστε, και σωματικά και ψυχικά, να

μοιραστούμε.

Οι μεγαλύτεροι ας κάνουμε την αυτοκριτική μας και ας εμπιστευθούμε πρώτοι τον Θεό και την πρόνοιά του, δείχνοντας θυσία και αγάπη. Αυτό είναι το πρότυπο για να αλλάξει η νοοτροπία. Και οι νεώτεροι, ας σπουδάσουν στην προτεραιότητα και την προοπτική της αγάπης, που γίνεται ζωή. Πιο νωρίς.

themistoklismourtzanos.blogspot.com